

Glossa

Sabem acollir?

Romà Casanova, bisbe de Vic

El drama dels emigrants que arriben amb embarcacions fràgils a les nostres costes ens colpeix. No podem restar indiferents davant aquests éssers humans que cerquen un futur per a ells i les seves famílies. Són germans nostres! «Era foraster, i em vau acollir (Mt 25,35) [...]. Per als cristians, les paraules de Jesús tenen també una altra dimensió transcendent: impliquen reconèixer el mateix Crist en cada germà abandonat o exclòs (cf. Mt 25,40-45). En realitat, la fe emplena de motivacions inaudites el reconeixement de l'altre, perquè el qui creu pot arribar a reconèixer que Déu estima cada ésser humà amb un amor infinit i que amb això li confereix una dignitat infinita. A això s'hi afegeix que creiem que Crist va vessar la seva sang per tots i cadascú, per la qual cosa ningú no queda fora del seu amor universal» (*Fratelli tutti*, 85).

Però no solament hem de demanar que hi hagi polítiques adequades d'acolliment dels emigrants i refugiats, sinó que tothom, i de manera assenyalada els cristians, ha de viure en primera persona aquest acolliment. De vegades pot haver-hi una actitud xenòfoba quan els nouvinguts no són considerats suficientment dignes de participar en la vida social com qualsevol altra persona. Per alguns són mirats com a «mercaderia humana» útil per als treballs més baixos, i, encara, tractats injustament amb salaris i condicions

laborals i de seguretat indignes. Els hem d'acollir, repetixo, com a germans nostres, donant-los suport perquè ells siguin protagonistes de la seva inserció en el món laboral i social. Ni una actitud de menyspreu, ni tampoc el paternalisme, que no ajuda a fer camí autèntic.

No hem de veure mai l'altre que és distint com un contratemps, sinó com una oportunitat de creixement

La nostra mirada envers ells ha de ser acollidora i integradora, sabent que poden aportar-nos dons a nosaltres. Tot-hom aporta quelcom a la vida familiar i social. Encara més, si pot ser, les persones vingudes d'altres països, cultures, religions i llengües contribueixen a la nostra cultura i convivència amb els seus dons diferents dels nostres. No hem de veure mai l'altre que és distint com un contratemps, sinó com una oportunitat de creixement i de desenvolupament humà integral de tots. No hi ha mai cap cultura que sigui superior. La cultura autèntica és viva i, per tant, comporta fecunditat i creixement. En paraules del Papa, «els immigrants, si hom els ajuda a integrar-se, són una benedicció, una riquesa i un nou do que invita una societat a créixer» (*ibídem*, 135).

